Metsäpirtin AHTIAISET

Toukokuu 2020

Uudenkaupungin torin tienviitat, kuva Katariina Ahtiainen

Metsäpirtin Ahtiaisten Sukuseura ry

Jäsenlehti, Toukokuu 2020

Sisällysluettelo:

Esimiehen palsta 1
Nuutajärven kokouskertomus 3
Talkoilla juhlimaan 8
Yhteyksienpitoa karanteeniin 12
Juuria ei löytynyt mutta pataan tuli 14
Vanhojen kirjeiden kertomaa 17
Sukuseuran vuosikokous 2020 18
Lauri Ahtiaista etsimässä 19
Autoilua Kannaksella 2019 25
Metsäpirtti-kirjallisuutta Mynämäen Tsainoissa 28
Matkakertomus toukokuulta 2019 32
Sukuseuran toimintakertomus 2018-2019 37
Toimintasuunnitelma 2019-2020 38
Yhdistyksen tuloslaskelma 40
Hallituksen yhteystiedot 42

Esimiehen palsta

Tämän kevään koronapandemia on vaikuttanut meidän kaikkien elämään. Merkittävä osa seuramme jäsenistä on joutunut eristäytymään koteihinsa ja muidenkin liikkumista ja kontakteja on rajoitettu. Suvun yhteenkuuluvuuden kannalta tärkeitä perhejuhlia tai muita kokoontumisia ei pystytä järjestä-mään. Netti ja puhelimet tarjoavat toki mahdollisuuksia jonkinlaiseen yhteydenpitoon, mutta eivät korvaa lähikontakteja. Tilanne näyttää jatkuvan vielä pitkään.

Sukuseuran alkukesäksi kaavailtu tapaaminen on jouduttu perumaan. Sukukokous on suunniteltu pidettäväksi

elokuun viimeisenä viikonloppuna, mutta tämäkin voi olla liian aikaista. Kotiseutumatkat Metsäpirttiin eivät ole mahdollisia ehkä vielä ensi vuonnakaan.

Kaikenlainen harrastustoiminta, johon liittyy kokoontumisia, on ollut jäissä. Jotain pitäisi kehittää tilalle. Nyt voisi kaivaa esiin vanhat keskenjääneet hankkeet tai hankkeet, joita on miettinyt, mutta ei ole ehtinyt aloittamaan. Itselläni keittokirjaprojekti pitäisi saada päätökseen, taulupohjat ja veistosmateriaalit ovat odottaneet kaapissa inspiraatiota jo vuosia ja pari sukupuihin liittyvää tietokoneohjelmaa pitäisi viimeistellä. Minulla on myös iso laatikollinen vanhempieni kotoa peräisin olevia valokuvia ja albumeita, jotka pitäisi käydä läpi, skannata ja kommentoida. Sieltä saattaisi löytyä vielä jotain sukuseurankin kannalta kiinnostavaa. Omat kuvani ovat myös jossain laatikoissa, muistitikuilla tai pilvissä. Viimeiset kansioon laitetut ja kommentoidut taitavat olla 1980-luvulta. Ehtisiköhän näitä nyt järjestellä ja erityisesti kommentoida?

Sukututkimustakin pystyy nykyään tekemään pitkälti kotona. Sukukirjastamme löytyy kullekin esipolvipolku Lauri Ahtiaiseen. Meillä kaikilla on esivanhempia myös tämän polun ulkopuolella. Kun näitä yrittää selvittää, havaitsee usein, että joku muukin on selvittänyt samoja henkilöitä ja laittanut tiedot jopa nettiin. Näin saattaa löytyä paitsi valmista tietoa myös niitä selvitellyt pikkuserkku, hänen lapsensa tai muu etäisempi sukulainen, josta ei ole koskaan kuullutkaan.

Sukuseuran yhteydenpitoon on käytössä Facebook-ryhmä ’Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura ry’. Ryhmä on suljettu, mutta sinne hyväksytään kaikki kiinnostuneet. Ryhmään voi lähettää sukuun liittyviä uutisia, valokuvia, kertomuksia, kysymyksiä ja muuta Ahtiaisiin liittyvää.

Hyvää kesää ja terveyttä kaikille!

Harri Laine
Sukuseuran esimies

Nuutajärven kokouskertomus

Nuutajärvi on Urjalan kunnan kylä historiallisessa Hämeen maakunnassa, nykyisin Pirkanmaata.

Valtatie 9 kulkee aivan Lasikylän läheltä, ja Taikayöntie (Seututie 230) Urjalasta Huittisiin on viehättävä turistireitti.

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuran vuosikokous pidettiin maalaismaisemassa Nuutajärven lasikylässä Urjalassa lauantaina 7.9.2019. Läsnä oli 35 henkilöä, joista 30 oli sukuseuran jäseniä.

Tilaisuus aloitettiin ruokailulla Kahvila+Keittiö Sylvin tiloissa. Varsinaisessa vuosikokouksessa puhetta johti seuran varapuheenjohtaja Raija Herrala-Nurmi seuran puheenjohtajan Harri Laineen ollessa estyneenä.

Kokouksen sihteeri ja puheenjohtaja työn touhussa.

Nuutajärven kartanon raitti

Kokouksessa käytiin läpi sääntömääräiset asiat. Tilinpäätös hyväksyttiin, vastuuvapaus myönnettiin. Toimintasuunnitelma hyväksyttiin vilkkaan keskustelun siivittämänä. Rahastonhoitaja esitteli tulo- ja menoarvion joka hyväksyttiin. Jäsenmaksuksi hyväksyttiin hallituksen esitys (15 euroa). Jos jäsen haluaa kuulua seuramme kautta Karjalan Liittoon, hän voi suorittaa tuon jäsenmaksun kauttamme. Maksun suuruudesta tiedotetaan myöhemmin jäsenkirjeessä.

Hallituksen erovuoroisia jä-

Kokousväkeä

seniä olivat Harri Laine ja Eija Herrala. He ovat toimineet yhden kolmivuotiskauden ja ovat suostuneet jatkamaan jollei muita ehdotuksia tule. Ei tullut muita ehdotuksia, joten Harri Laine ja Eija Herrala valittiin toiseksi kolmivuotiskaudeksi sukuseuran hallitukseen. Hallituksen jäsenistä valittiin seuraavaksi toimintakaudeksi puheenjohtajaksi Harri Laine. Toiminnantarkastajiksi valittiin Jaakko Ahtiainen ja Tarmo Ahtiainen. Heille varahenkilöiksi valittiin Matti Ahtiainen Nokialta ja Markku Saarinen.

Modernia lasitaidetta

Vanha makasiini toimii lasikauppana

Lasimiesten työkaluja, alakuvassa upokas

Vuoden 2020 toimintaa: Jäsenlehti ilmestyy keväällä, toimintapäivää suunnitellaan alkukesään. Metsäpirtin pitäjäjuhla järjestetään Metsäpirtissä 23.5. Kiinnostuneet voivat lähteä esim. Metsäpirttiseuran matkalle mukaan. Karjalaiset Kesäjuhlat pidetään Helsingissä 12.-14.6. Tällöin juhlitaan Karjalan Liiton 80-vuotistaivalta. Sukuseuramme suunnittelee mahdollista tapahtumapäivää juhlien yhteyteen. Vuosikokouspaikasta ja ajankohdasta tiedotetaan myöhemmin.

Inkeri Toikan taidetta

Tulevista tapahtumista tiedotetaan jäsenkirjeillä, sukuseuran nettisivuilla ja facebookissa.

Tilaisuuden jälkeen osallistuimme opastetulle kierrokselle Nuutajärven lasimuseossa ja taidelasigalleriassa. Oppaana toimi Jenni Sorsa.

Lasikylän historiaa ja nykyaikaa: Nuutajärvellä sijaitsee Suomen vanhin lasikylä. Perustaja oli Nuutajärven kartanon omistaja Jacob Wilhelm Depont v. 1793. Lasia tarvittiin ikkuna- ja käyttölasiksi erityisesti Ruotsissa, valtakunnan emämaassa. Urjalassa oli onneksi runsaasti metsää – puuta kului jatkuvasti lasinpolttouunien lämmitykseen. (Suomen vanhin lasitehdas on kuitenkin perustettu Uudessakaupungissa jo v. 1681!).

Markku Saarinen lahjoitti valmistamansa tulitikkurasiapidikkeen kokouksen nuorimmalle ja vanhimmalle

Kylän kello museossa

Lasikylän alue ennen vanhaan

Adolf Törngren uudisti Nuutajärven toimintaa 1850-luvun lopulla. Hän toi lasinpuhaltajia lisää Ranskasta, Belgiasta ja Saksasta. Nämä taitajat opettivat suomalaisia. Saksalainen G.F. Stockmann seurasi ammattilaisia tehtaan kirjanpitäjäksi. Hän myös toimi ranskankielen tulkkina.

Opastetulla kierroksella museossa

Nuutajärveltä Stockmann jatkoi matkaansa Helsinkiin kauppaliikettä perustamaan. Nuutajärven lasitehtaasta tulikin aikansa johtava lasitehdas Suomessa.

Lasitehdas myytiin 1950-luvulla Wärtsilä-yhtymä oy:lle ja tästä ajasta alkoi suomalaisen taidelasituotannon nousu kansainväliseen maineeseen. Tunnettuja Nuutajärvellä vaikuttaneita lasitaiteilijoita ovat mm. Kaj Franck, Saara Hopea, Gunnel Nyman, Oiva Toikka, Inkeri Toikka, Kerttu Nurminen.

Vuonna 2014 tehtaan omistaja Iittala Group lopetti tehdastuotannon Nuutajärvellä. Nykyisin lasitaiteilijoiden yhteenliittymän ansiosta tehdään vielä taide- ja käyttölasia, järjestetään lasialan koulutusta ja lasinpuhallusnäytöksiä.

Lasimuseokierros näytti lasinvalmistuksen eri vaiheita ja historiaa, Lasigalleriassa oli taiteilijoiden taide- ja käyttölasia esillä. Viehättävä ympäristö vanhoine puurakennuksineen houkuttelee kävijöitä uudestaankin ihailemaan lasiammattilaisten taidonnäytteitä.

Lähtökahvien yhteydessä ehdittiin vielä ostoksille lasipuotiin ja muihin myymälöihin.

Teksti: Katariina Ahtiainen. Historiatiedot pohjautuvat asiantuntija Marja-Leena Salon tekstiin.

Valokuvat: Katariina Ahtiainen, Riitta Siltanen, Liisahelena Ståhle, Leevi Tuokko

Talkoilla juhlimaan

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuran toimintapäivä lauantaina 29.6.2019 Uudessakaupungissa

Loimaan seudun piirakkataiturit: Hilkka Kontulainen, Päivi Laaksonen, Marjatta Huhtala ja Annikki Virtanen. Kaija Hämäläinen puuttuu kuvasta.

Metsäpirtin pitäjäjuhlat järjestettiin sunnuntaina 30.6.2019 Uudessakaupungissa. Sukuseuramme oli yksi tilaisuuden järjestäjistä. Muita olivat Metsäpirtin Peltosen sukuseura ja Metsäpirtin Saaroisten kyläyhdistys. Juhlatoimikunta oli perustettu jo edellisenä vuonna. Toimikunnan puheenjohtajana toimi Raija Herrala-Nurmi.

Lauantain 29.6. toimintapäivä sujui talkoiden merkeissä Pohitullin koululla. Suku-

seuran jäseniä oli ilmoittautunut talkoisiin 22 henkilöä, joukossa ilahduttavan monta nuorta osallistujaa. Yhteensä talkoolaisia oli lähes 60 henkilöä.

Koulun suuri urheiluhalli koristeltiin koivuin ja kukkakimpuin, eri toimijat pystyttivät omia esittely- ja myyntipöytiään. Yhdessä luokkahuoneessa pyöri vanhojen valokuvien non- stop-videoesitys.

Ruokatarjoilu perustui lähes kokonaan talkoolaisten työlle. Loimaalla oli leivottu 500 karjalanpiirakkaa, Kaija Herrala valmisti gluteenittomia, laktoosittomia ja vegaanisia piirakoita yhteensä 100 kpl. Kahvikakkuja, puolpielaita, kotikaljaa tuotiin. Lohikeittoainekset ja paljon muuta

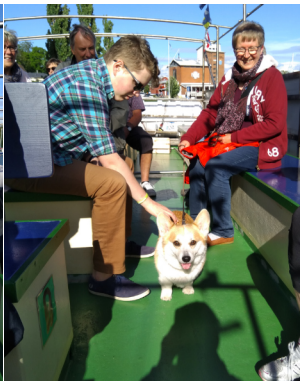
saatiin paikallisilta toimijoilta lahjoituksina. Talkoohenki oli valtava.

Iltapäivällä oli jo aikaa tutustua ja kierrellä Uudenkaupungin kaduilla ja kujilla.

Uudenkaupungin Vanha kirkko

Iloista risteilyväkeä

Levähdä Vanhan kirkon luona

Hauskaa oli etsiskellä ”Ilossi tuolei”. Nimittäin lähes 200 koristeltua tuolia oli sijoitettu ympäri kaupungin keskustaa.

Illalla sukuseuran väkeä ja muita talkoolaisia yhteensä 25 henkilöä osallistui ms. Kertulla tehtyyn risteilyyn Uudenkaupungin lähivesillä. Aivan kaupungin

”Ilossi tuolei”

Talkoolaiset työntouhussa

keskustaan ulottuu Kaupunginlahti, josta lähdettiin matkaan. Laivan henkilökunta ja Raija Herrala-Nurmi esittelivät nähtävyyksiä ja kertoivat tietoja kaupungista. Lämmin aurinkoinen sää suosi meitä edelleen. Erikoinen nähtävyys oli merimetsojen valtaama mustanpuhuva saari. Uudenkaupungin teollisuutta sivuttiin, Yaran tehtaat ohitettiin lähietäisyydeltä.

Sunnuntaiaamuna lasketttiin seppeleet sankarivainajien muistomerkille ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkille. Jumalanpalvelus pidettiin Uudenkaupungin vanhassa kirkossa. Pohitullin koululla olivat talkoolaiset taas aikaisin työn touhussa. Emännät keittivät lohikeittoa, leivät, piirakat katettiin valmiiksi pöytiin. Ruokailun jälkeen seurasi monipuolista ohjelmaa. Oli perinteistä ohjelmaa sekä uutta, jopa taukojumppaa ja taikuriesitys. Yksi kohokohta oli Met-säpirtissä syntyneiden juhlaan osallistujien kukitus. Heitä oli 32 henkilöä paikalla! Kahvitauolla kelpasivat piirakat ja kakut. Jonotus ei 300 osallistujaa haitannut – saatiinhan haastella ja tutustua!

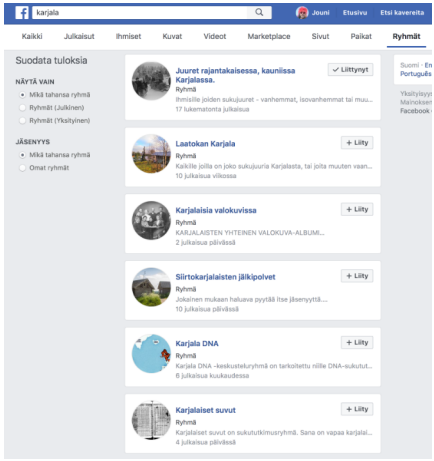
Teksti ja kuvat:
Katariina Ahtiainen

Yhteyksienpitoa karanteeniin

Karanteeniin joutuneena saattaa ajoittain aika muodostua pitkäksi ja yhteys Karjalaisiin veljiin ja siskoihin voi jäädä tapaamiskiellon vuoksi vähäiseksi. Internet tuo tähän pienoista helpotusta erilaisten some-ryhmien ja sivustojen avulla sekä videopuhelusovelluksilla.

Sosiaalisista medioista voi löytää mitä mielenkiintoisempia keskustelunaiheita, joihin on helppo yhtyä mukaan tai vain seurata käynnissä olevaa keskustelua. Keskustelu toimii näissä ns. chat-periaatteella kirjoittamalla viestejä ja vastauksia julkisesti kaikkien nähtävillä oleviin ketjuihin. Näiden kanavien kautta usein löytyy uusia samanhenkisiä tuttavuuksia ja ehkä jopa sukulaisia.

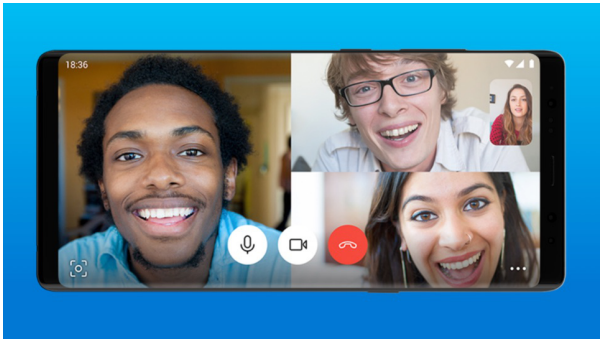
Erityyppisiä ja erilaiseen käyttöön soveltuvia sosiaalisen median kanavia (siis ohjelmia) löytyy useita mm. *Instagram* (kuvien jakamiseen), *Twitter* (lyhyiden ajatusten jakamiseen), *WhatsApp* (älypuhelimella rajattujen ryhmien tai kahdenkeskiseen viestittelyyn), *Facebook* (tietokoneelle, älypuhelimeen, tablettiin yhteisöjen ja kavereiden kes-

Facebookissa hakemalla hakusanalla ”Karjala” löytyy useita erilaisia Karjalaisryhmiä

kinäisiin ajatustenvaihtoihin kuvineen ja linkkeineen). Facebookista löytyy mm. Ahtiaisten sukuseuran ryhmä sekä aktiivinen Metsäpirtti-ryhmä. Kaikki nuo edellä luetellut kanavat ovat käyttäjälleen ilmaisia poislukien luonnollisesti omat internetkulut.

Ilmaisia kotikäyttöön soveltuvia videopuhelusovelluksia löytyy sekä ryhmäpuheluille että kahdenkeskisiin puheluihin. Pandemian aikaan, kun fyysisiä tapaamisia tulisi välttää, on tällaisista videokuvan kera tehtävistä puheluista saavissa edes hieman oikean

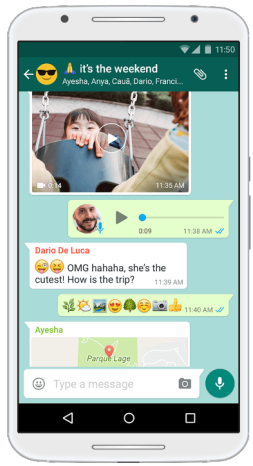
Skypellä on videoryhmäpuhelut mahdollisia

tapaamisen tuntua. Tietokoneella käytettäessä olisi hyvä olla mikrofonilla varustetut kuulokkeet ja tietysti web-kamera (kannettavissa tietokoneissa yleensä on kamera valmiina), tabletilla tai älypuhelimella pärjää hyvin myös laitteen omilla kaiuttimilla ja mikrofonilla.

Suosittu ja pitkään käytössä ollut videopuhelusovellus on *Skype* (toimii tietokoneella, tabletilla, älypuhelimella), jolla saa jopa 50 henkilön yhtäaikaisen ryhmäpuhelun. *E*täkoulujen ja etäharrastusten myötä laajempaan käyttöön kivunnut ilmainen verkkotapaamisohjelma on *Zoom* (mahdollista jopa 100 samanaikaista osallistujaa). *Zoom* on tarkoitettu enemmänkin verkkotapaamisiin, joista voidaan tehdä jo etukäteen kalenteriin varaus tapaamisen ajankohdasta ja johon jokainen kutsuttu saa linkin osallistuakseen juuri siihen oikeaan tapaamiseen. Tämä on kätevä vaikka etäsyntymäpäi-väjuhlien pitämiseen.

Älypuhelimille videopuheluvaihtoehtoina löytyy mm. *Facetime* (Applen tuotteille) tai *WhatsApp* (jolla voi chat-viestien lisäksi soittaa myös videopuheluja). Ystävien, kavereiden, suvun, jne. kanssa yhteyksissä olemiseen tulee sopia keskenään käytettävästä ohjelmistosta, koska näillä ei voi soittaa tai ottaa yhteyttä ristiin toinen toisiinsa.

Jouni Ahtiainen

WhatsApp

Juuria ei löytynyt mutta pataan tuli

Juuret ovat olennaisia paitsi sukuyhteyksissä myös leivonnassa. Somessa ja lehdissä on jo muutaman vuoden ajan hehkutettu trendikkäistä juurileivistä. Ravintoloissa erinomaisia juurileipiä syötyäni, on mieleeni tullut, että sellaisen tekemistä voisi yrittää. Juuren tekeminen on kuitenkin vaikuttanut niin monimutkaiselta, että en ole viitsinyt aiemmin aloittaa. Viime joulukuussa päätin vihdoin kokeilla.

Juuren valmistukseen löytyi useita ohjeita. Aikaa kuluisi viikko. Aikataulu oli tiukka ja

Muista myös sukuseuran nettisivut

www.sukuni.fi/ahtiainen

ainemäärät gramman tarkkuudella. Piti olla luomujauhoja ja luomuhunajaa. Ajattelin, että mitähän tästä tulee, kun ei ollut luomuvettäkään tarjolla, vain jotain prosessoitua. Minulla on tarkka digitaalinen puntari, joten määrät eivät tuottaneet ongelmia. Homma lähti hyvin käyntiin. Useita päiviä piti läträtä juuripohjan kanssa. Juuresta poistettiin osa ja laitettiin tilalle uusia jauhoja ja vettä. En punninnut pohjalle jätettäviä juurimääriä kuin kerran, muuten homma meni arvioimalla. Lisättävien jauhojen kohdalla käytin mittalasia. Lisättävän kädenlämpöisen veden lämpötilaa en mitannut ja saattoi olla, että ainakin kerran vesi oli liian lämmintä. Pari iltakokousta viikolla sotki hieman aikataulua. Viikon lopulla minulla olisi pitänyt olla iloisesti kupliva juuri. Ei ollut. Ei kuplinut, ei iloisesti eikä surullisesti. Valitsinkohan väärän ohjeen. Ehkä vain hutiloin homman.

Olin päättänyt tarjota juurileipää jouluna ja löysin netistä ohjeen pikajuureen. Se tehtiin hiivalla, ja sen valmistamiseen ei mennyt kuin vuorokausi. Vuorokauden kuluttua juuri kuplikin hyvin. Leivoin leivän ohjeen mukaisesti ja leipä kohosi hyvin. Valmiit leivät eivät olleet huonoja, mutta eivät oikein vastanneet odotuksiani juurileivästä. Ne olivat liian tiiviitä ja juurileivälle tyypillinen hapan maku oli vaisu. Oikea juuri pitäisi olla.

Nyt keväällä kun kaikki leipoo, päätin minäkin pitkästä aikaa kokeilla. Valitsin pataleivän, jota olin tehnyt aiemminkin. Pataleipä on todella helppo valmistaa. Aikaa senkin tekemiseen menee noin vuorokausi, mutta aktiivista tekemistä ehkä 10 minuuttia. Ohje on yksinkertainen ja lopputulos mielestäni parempi kuin pikajuurella tehty. Kuuman padan kanssa touhuaminen on hieman vaarallista. Kansikin on kuuma vielä aika pitkään sen jälkeen kun pata on otettu uunista. Patalaput on syytä muistaa, ei kannata mennä paljain käsin siirtelemään. Leipiä olen nyt leiponut kaksi tai kolmekin viikossa. On riittänyt puolikkaita myös pojan perheelle naapuriin.

PATALEIPÄ

3 ½ dl vettä
4dl vehnäjauhoja
3 dl muita jauhoja (esimerkiksi hiivaleipäjauhoja tai kaurajauhoja tai tämän hetkinen suosikkiyhdistelmäni 2dl spelttijauhoja+1dl ruisjauhoja)
1 ½ tl suolaa
½ tl hunajaa
tuorehiivaa herneenkokoinen pala
hieman rypsiöljyä padan voiteluun

1. *Mittaa kulhoon jauhot. Lisää suola. Sekoita. Liota hunaja ja hiiva kädenlämpöiseen veteen. Kaada vesi jauhojen sekaan. Sekoita ainekset, älä vaivaa. Peitä kulho tuorekelmulla. Jätä huoneenlämpöön kohoamaan noin 20-24 tunniksi. Tuorehiivan asemesta voi käyttää ½ tl kuivahiivaa. Sekoita silloin kuivahiiva jauhoihin*

2. *Kumoa taikina hyvin jauhotetulle pöydälle. Jauhota pöytä hyvin sillä taikina on aika vetelä ja tarttuva. Kääntele jauhotetuin käsin taikina palloksi nostelemalla reunoilta keskelle päin. Älä vaivaa etteivät ilmakuplat hajoa. Peitä liinalla ja anna kohota puoli tuntia.*

3. *Laita kannellinen 2-3 litran uunipata kylmään uuniin. Pane uuni lämpenemään 225 asteeseen. Kun taikina on kohonnut puoli tuntia ota kuuma pata uunista, sipaise pohjalle ja reunoille hiukan öljyä. Nosta taikina pataan. Pane kansi päälle ja laita uuniin 30 minuutiksi. Ota kansi pois ja paista vielä 15 minuuttia.*

4. *Ota pata uunista ja kumoa leipä.*

Harri Laine

Vanhojen kirjeiden kertomaa

Riitta Siltanen on taas löytänyt arkistoistaan vanhoja kirjeitä ja kortteja. Tällä kertaa esitellään kotiseudulta rintamalle päin kulkenut kortti.

Lotta Maikki Ahtiainen
Viipuri
Kannaksen lotat

2.11.41

Serkku hyvä!

Kiitos kortista jonka saimme toissapäivänä. Hyvin me täällä voimme mutta on niin hurjat pakkaset että tahtoo palelluttaa. Väinö kävi lomalla ja meni jo hän. Martti oli myös lomalla. Hän meni eilen pois.

Lähett. P. Ahtiainen

Kauhajoki, Kokko.

.....

Maikki hyvä! Oikein paljon terveisiä meiltä jokaiselta! Olimme viime pyhänä Martin kanssa Jokioisissa hautajaisissa. Kauko jäi sinne lepäämään. Siellä oli aika paljon omaisia. Joko menet kohta Pirttiin? Terv. kaikille tutuille! Aune.

Pieneen korttiin mahtuu paljon asiaa: Maikin serkkuja asui talvisodan jälkeen Kokonkylässä, mm. Väinö ja Martti ovat olleet rintamalla. Aune os. Kuparinen on Martin vaimo ja hän on käynyt Martin kanssa veljensä Kaukon siunaustilaisuudessa. Kauko kaatui Syvärillä 30.9.1941.

Riitan kirjekokoelmassa on myös Maikin kortti 21.11.1941 Joensuusta miehelleen Matille. Maikki on matkalla lottakomennukselle Äänislinnaan (Petroskoi). Uusi osoite ei ole vielä tiedossa, mutta posti kulki tuohon aikaan luotettavasti ja oli lähes ainoa viestiväline.

Katariina Ahtiainen

Sukuseuran vuosikokous 2020

Sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous on suunniteltu pidettäväksi Kauhajoella 29.-30.8.2020.

Koronaepidemian pitkittymisen johdosta mahdollisuus pitää kokous kyseisenä ajankohtana on vielä epäselvä.

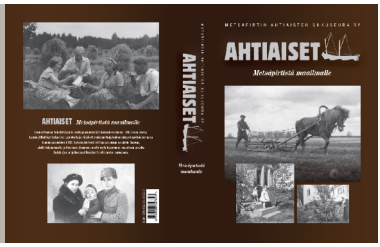
Seuran hallitus miettii kokouksen pitoaikaa, paikkaa ja muotoa uudelleen riippuen viranomaisten antamista suosituksista koronan ja lähikontaktien suhteen. Päätös ainakin Kauhajoen kokouksen suhteen tullaan tekemään viimeistään kesäkuussa, jolloin mahdolliset kokouskutsut tulisi toimittaa jäsenille.

Kesällä lähetetään jäsenkirje, missä kerrotaan lisää kokouksesta.

Sukuseuran hallitus

Vielä vailla omaa sukukirjaa?

Viimeisiä kappaleita vielä jäljellä! Kysy omaasi sukuseuran hallitukselta, yhteystiedot lehden lopussa.

Lauri Ahtiaista etsimässä

Lauri Ahtiainen saapui Metsäpirtin (silloin Sakkolan) Vanhajaaman kylään 1710-luvun lopulla Isonvihan aikana. Ennen 1690-luvun lopun nälkävuosia ja venäläisten miehitystä Vanhajaaman kylässä oli kolme talonpoikaistilaa ja tiloilla muutama torppa. Kylä autioitui 1690-luvun lopulla. Rakennukset jäivät tyhjilleen ja ajan myötä rapistuivat. Venäläisten miehittäjien 1712 tekemän selvityksen mukaan kylässä oli viljeltävää peltoa 1,5 hehtaaria sekä kesanto- tai metsäpeltoja 5 hehtaaria. Metsää oli 268 hehtaaria. Selvityksessä todettiin, että kylään voi asuttaa talonpoikia.

Venäläiset olivat päättäneet tehdä uuden pääkaupungin Pietarin ympärille suoja-alueen. Jo vuonna 1713 sotatilan yhä vallitessa Kannaksen alueita alettiin liittää vahvemmin Venäjään jakamalla niitä lahjoitusmaiksi venäläiselle aatelistolle. Sakkolan alue päätyi enimmäkseen kreivi Musin-Pushkinille. Lahjoitusmaiden maatiloilla tilanpitoa jatkoivat yleensä aiemmin niillä asuneet talonpojat. Useita tiloja oli kuitenkin autioina. Vuoden 1712 kartoituksessa kyliin kaavailtiin myös runsaasti uudisasutusta. Tiloille tarvittiin uudisasukkaita, jotta lahjoitusmaista olisi tuottoa haltijoilleen ja valtiolle. Talonpoikia tarvittiin myös tuottamaan alueen läpi kulkeville sotilaille huoltopalveluja.

1710-luvun lopulla vallitsi vielä sotatila. Venäjä oli miehittänyt Suomen kokonaisuudessaan ja etenkin lännessä joukot harjoittivat yhä terroritoimintaa. Kannaksella tilanne oli rauhallisempi. Aluehan oli jo käytännössä venäläisten omaa maata. Sitä ei enää hävitetty. Matkustaminen Kannakselle ei kuitenkaan ollut turvallista. Itäisessä Suomessa liikkui rosvo- ja sissijoukkoja, ja matkustajat saattoivat helposti päästä eroon paitsi omaisuudestaan myös hengestään. Läntisestä ja keskisestä Suomesta lähti kuitenkin jonkin verran ihmisiä kohti itää rauhallisempiin oloihin. Muutto Metsäpirttiin oli tänä aikana vähäistä. Venäläisten vuonna 1712 tekemän kartoituksen mukaan alueella oli vain 89 henkeä. Vuoden 1724 henkikirjassa väkeä oli 123 henkeä. Lisäystä oli 12 vuodessa vain 34 henkeä, joista 22 oli lapsia. Aikuisistakin osa oli sellaisia, joiden olisi pitänyt näkyä jo

vuoden 1712 selvityksessä. Nämä olivat toki voineet olla jossain piilossa tai pakolaisina ja palanneet myöhemmin takaisin koteihinsa. Runsaampaa muuttoa alueelle tapahtui vuoden 1724 jälkeen. Voisi olettaa, että muutto on tällöin ollut Vanhan Suomen sisäistä. Vuosien 1724 ja 1754 välillä Metsäpirtin väkiluku kasvoi yli 500 hengellä. Kasvusta lähes puolet oli aikuisia.

Lauri Ahtiaisen alkuperää on pohdiskeltu muun muassa Ahtiaisten sukukirjassa. Tiedämme asiakirjojen perusteella melko varmasti, että Lauri ei ollut kotoisin Metsäpirtistä eikä muualtakaan Sakkolasta. Laurilla oli sukunimi, kuten Karjalassa ja Savossakin siihen aikaan enemmistöllä väestöstä jo oli. Sukunimi Ahtiainen on todennäköisesti syntynyt useassa eri paikassa. Tutkija Saulo Kepsun mukaan kyseessä olisi hämäläinen nimi, joka olisi Jääsken ja Koiviston kautta olisi kulkeutunut Kannakselle ja kauemmas Inkerinmaalle. Matkan varrelta Hämeestä Karjalaan löytyvät Mäntyharju ja Lemi, joissa nimeä esiintyi jo varhain. 1600-luvun alkupuolella Ahtiaisia esiintyi useissa Kannaksen pitäjissä esimerkiksi Antreassa, Jääskessä, Kivennavalla, Koivistolla, Käkisalmessa, Muolaalla ja Raudussa sekä näiden lisäksi Inkerinmaalla. Nimeä esiintyi myös Laatokan luoteis-, pohjois- ja koillispuolella sekä Pohjois-Karjalassa.

Kun pohdimme tilan asuttamista tai uudistilan perustamista, nousee esiin pari kysymystä, jotka vaikuttavat siihen, mistä asuttajia tulisi etsiä.

Mistä mahdollinen asuttaja sai tietoa vapaina olevista tiloista? Oliko tieto vain paikallisilla asukkailla vai mainostettiinko tiloja kirkoissa tai markkinoilla ja kuinka laajasti? Oliko olemassa jokin taho, jolta saattoi tiedustella tiloista?

1600-luvulla Ruotsin tavoitteena oli kansoittaa vallatut rajamaat. Alueelle siirrettiin väestöä enemmän tai vähemmän vapaaehtoisesti Kaakkois-Suomesta, Savosta ja Hämeestäkin. Muuttoa pyrittiin edistämään myös verohelpotuksin. 1710-luvulla sotatilan yhä vallitessa ja alueen statuksen ollessa epävarma on todennäköistä, että markkinointia ei Suomen puolella juurikaan harjoitettu. Tästä kielii myös vähäinen muuttomäärä. Saattaa olla, että lähistöllä oli kirkonmenojen yhteydessä jonkinlaista tiedotusta. Paikalliset asukkaat tiesivät tiloista ja seurakunnan

virkailijoilta saattoi ehkä kysellä asiasta, kun heitä oli joka tapauksessa tavattava. Markkinointia ei liene harrastettu Venäjän puolellakaan, sillä alueelle ei ole tullut venäläisväestöä. Tieto tiloista oli siis pitkälti paikallista.

Mitä tilan asuttajalta edellytettiin?

Tilan haltuunottoon ei ehkä liittynyt maksuja. Verot ja vuokrat perittiin myöhemmin. Tyhjätasku ei kuitenkaan voinut ottaa tilaa haltuunsa. Viljelytoiminta piti saada käyntiin. Karjaa piti hankkia tai tuoda mukanaan. Rakennukset piti rakentaa tai korjata. Lähistöltä saapuva uudisasukas saattoi tuoda siemenviljat, karjan ja muut tarvikkeet mukanaan. Kaukomuuttajalla piti olla rahaa, jolla sai hankittua tarpeensa paikalliselta väestöltä. 1710-luvulla rahaa oli vähän liikenteessä. Paikallisella väestöllä oli tautien, nälänhädän ja sotilaiden huollon jäljiltä vain vähän mahdollisuuksia jakaa resursseja muuttajille. Lähimuuttajan tilanne oli siten huomattavasti parempi kuin kaukaa tulevan.

Tarkastellaan Lauri Ahtiaista uudisasukkaana. Lauri ottaa haltuunsa yhden Vanhajaaman taloista. Myös Paavo Peltonen asettuu Vanhajaamaan. Kylän tilukset tulevat asuttajien yhteiskäyttöön.

Vanhajaaman kylän läpi kulki tie Taipaleen kautta Pyhäjärvelle ja Käkisalmeen ja toisaalta Rautuun ja etelään Inkerinmaalle. Kylän vieressä virtaava Viisjoki tarjosi vesireitin Rautuun, Sakkolaan ja ylemmäs Vuokselle. Kulkijoiden mukana tieto on voinut levitä lähiympäristöön. Laurilla on täytynyt olla ennakkotietoa vapaana olevasta tilasta ennen kuin hän kimpsuineen ja kampsuineen, hevosineen, lehmineen ja mahdollisesti sukulaisineen on putkahtanut tilalle. Voi jopa olla, että Laurilla oli jo morsian katsottuna Vanhajaaman naapurikylästä tai hän oli jo avioitunut ennen muuttoa. Jos morsian on ollut tiedossa, olisi tieto tilasta välittynyt mahdollisesti hänen kauttaan. Tämä tuntuu todennäköisemmältä kuin se, että Lauri olisi yksinäisenä poikamiehenä tullut tilaa pystyttämään.

Lauri ja Paavo ovat voineet muuttaa Vanhajaamaan joko samanaikaisesti tai eriaikaisesti. Alueella on esimerkkejä kummankin tyyppisestä muutosta. Jos he muuttivat samanaikaisesti, he todennäköises-

ti tunsivat toisensa ja tekivät diilin yhdessä. Tunteminen edellyttää, että Lauri ja Paavo olisivat asuneet lähellä toisiaan tai tulleet tutuiksi puolisojensa kautta. Paavo Peltonen oli kotoisin Metsäpirtistä, samoin Laurin puoliso Johanna. Paavon puolison Varpun kotipaikka ei ole tiedossa. Varpuun viitataan kaikissa asiakirjoissa patronyymillä (Laurintytär) ilman sukunimeä. Tyypillisesti tällainen tapa viittaisi siihen, että henkilö on paikallisia. Lauri on perustanut perheen ennen Paavoa. Jos asuttajat ovat tulleet kylään eriaikaisesti, on Lauri tullut todennäköisesti ensin.

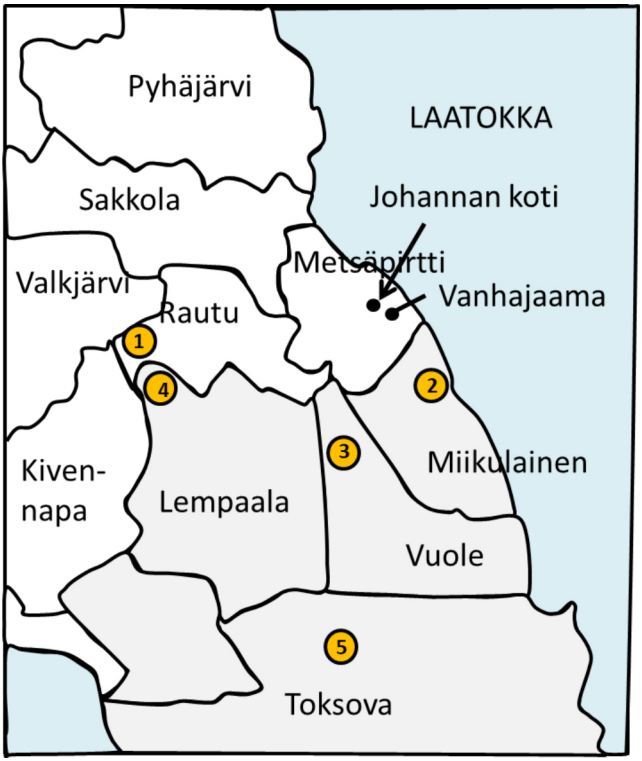
Lähiseudun Lauri?

Jotta Lauri olisi voinut olla yhteydessä paikallisiin asukkaisiin ja löytää morsiamen Met-säpirtistä hänen olisi pitänyt asua jossain suhteellisen lähellä ja liikkua paikkakunnalla.

Asiakirjoja alueen väestöstä löytyy 1600-luvun loppuvuosille ja paikoin aivan 1700-luvun ensimmäisille vuosille. Löytyvät asiakirjat ovat maakirjoja ja henkikirjoja. Niihin on kirjattu lähinnä tilalliset, Inkerin puolella myös renkejä ja piikoja. Lauri on 1600-luvun lopussa ollut vielä lapsi, joten hänestä ei voi olla suoria merkintöjä näissä asiakirjoissa. Pitäisi siis löytää kaikki lähiseudun Ahtiaiset ja päätellä näistä Laurin mahdolliset vanhemmat.

Lähiseudulta Ahtiaisia löytyy vain Raudusta ja useammasta Inkerinmaan pitäjästä. Sakkolassa, Pyhäjärvellä Räisälässä ja Kivennavalla Ahtiaisia ei tuohon aikaan ole ollut ainakaan tilallisina. Aiemmissa pohdiskeluissa Laurin mahdollisesta kotipaikasta on Inkerinmaa jotenkin jäänyt paitsioon. Tämä on kuitenkin varteenotettava vaihtoehto. Inkerinmaan Ahtiaiset ovat tulleet Kannaksen yli pohjoisesta 1600-luvulla. Maakirjoista löytyy mm Jääskestä 1640-luvulla tullut Yrjö Ahtiainen. Raudun historian mukaan seudulle 1600-luvun alussa asettuneita Ahtiaisia on myös muuttanut Inkerinmaalle 1600-luvun puolivälin jälkeen. Rautuunkin Ahtiaiset ovat alun perin tulleet pohjoisen suunnalta.

Oheiseen karttaan on merkitty 1600-luvun lopulta Metsäpirtin lähiseuduilta löytyneiden Ahtiaisten likimääräinen sijainti. Tarkastellaan näitä Laurin mahdollisina perheinä.

Metsäpirttiä lähinnä olevia Ahtiaisia 1600-luvun lopulla. Harmaat alueet ovat Inkerinmaata.

perheestä tiedetään, että hänellä on ollut vaimo vuoteen 1694 asti. Yrjöä ei ole mainittu venäläisten vuoden 1712 asukasselvityksessä. Yrjö on täysin mahdollinen Laurin isänä ja etunimi sopii yhteen suvussa myöhemmin esiintyvien nimien kanssa. Laurin vanhin poikahan oli Yrjö. Orjansaari on aika kaukana Raudun toisella laidalla, mutta Yrjö oli kierrellyt pitäjää laidasta laitaan.

Ehdokas 1:

Raudussa on ollut Ahtiaisia 1600-luvun alkupuolella useassa kylässä ainakin Raudunkylässä, Kaskaalassa, Korleella ja Orjansaaressa. 1600-luvun lopulle tultaessa jäljellä on enää Yrjö (Jöran) Ahtiainen Orjansaaressa. Ennen Orjansaareen päätymistään Yrjö on vaihtanut asuinpaikkaa lähes vuosittain. Hänet on kuitenkin kirjattu aina tilallisena paitsi Orjansaaressa populina. Yrjön

Ehdokas 2:

Erik Ahtiainen ilmestyy Inkerinmaan maakirjoihin Vuolen Miikulaisten kylään puolisona kanssa vuonna 1689. Seuraavana vuonna kylään tulee hänen veljensä Juho puolisoineen. Asiakirjoista ei selviä, mistä he tulivat. Miikulaisissa on ollut Ahtiaisia jo 1660-luvulla, mutta välillä heitä ei ole. Miikulainen on Vanhajaaman naapurikylä Inkerinmaan puolella, joten

nämä ovat olleet lähimpänä Metsäpirttiä olevat Ahtiaiset. Jos Lauri olisi kuulunut tähän perhekuntaan, vapaana olevan tilan ja puolison löytäminen Metsäpirtistä olisi ollut luontevaa. Etunimeä Erik ei esiinny Laurin jälkipolvissa. Juho esiintyy, joten Juho olisi vahva isäehdokas.

Ehdokas 3:

Kalle (Carl) Ahtiainen tulee Vuolen Putkelaan tilan isännäksi pari vuotta isänsä Erik Juhonpojan kuoleman jälkeen 1694. Tilalla on asunut myös Erikin vävy Simo Ahtiainen puolisoineen. Simo kuolee jo 1690. Kalle avioituu vasta 1690-luvulla, joten hän ei voi olla Laurin isä. Simo voisi olla. Etunimeä Simo ei esiinny Laurin ensimmäisessä jälkipolvessa, mutta jo toisessa esiintyy.

Ehdokas 4:

Täydellisesti nimiyhteensopiva Lauri Ahtiainen esiintyy Lempaalan Kirjasalossa isäntänä 1680-1688. Vuodesta 1685 tilalla asuu myös vävy Heikki. Laurin kohdalla on 1689 henkikirjassa merkintä ”*försvunnen med sin hela huusfolk*” eli koko perhekunta on kadonnut. Mitä tämä voisi tarkoittaa? Lauri on kuollut ja vävy muuttanut muualle, perhekunta on muuttanut jollekin toiselle paikkakunnalle tai siirtynyt piilopirttiin suojaan venäläisiltä ryöstelijöiltä, joita noihin aikoihin liikkui alueella. Käkisalmen läänin pitäjistä perhettä ei 1690-luvulla löydy. Inkerinmaan puolelta on tutkittu vain rajapitäjät ja niistäkään Lauria ei löydy. Vävyn sukunimi ei ole tiedossa. Voisivatko kohdassa 2 mainitut Miikulaisten veljekset olla Laurin kadonnutta perhekuntaa? Vaikka Lauri on Vanhajaaman Laurin oletettuna syntymävuonna 1688 noin 50 vuotias, on mahdollista, että hän olisi Vanhajaaman Laurin isä.

Ehdokkaat 5:

Toksovan Kaukolassa on tilallinen Niilo (Nils) Ahtiainen (mahdollisesti Heikinpoika) ja hänen poikansa Albert. Nimet eivät oikein istu Laurin sukuun. Matti Ahtiainen toimii renkinä Toksovan Hittolassa ja myöhemmin torpparina samassa paikassa. Toksova on jo aika kaukana.

Vanhajaaman Laurille löytyy useita hyviä isäehdokkaita lähiseudulta. Ei siis tarvitse lähteä merta edemmäs kalaan. Vahvimmilta ehdokkailta vaikuttaisivat Kirjasalon Lauri, Orjansaaren Yrjö ja Miikulais-

ten Juho. Puuttuvien asiakirjatietojen takia ketään heistä ei voi varmasti julistaa esi-isäksi. Jostain kauempaa voisi löytyä lisää vaihtoehtoja. Esimerkiksi Parikkalassa elää 1700-luvun taitteessa Lauri Ahtiainen. Hänkään ei ole etsimämme Lauri, koska on tuolloin jo aviossa, mutta hänelläkin on voinut olla sopivan ikäinen poika, jolla olisi ollut pitkä matka.

Harri Laine

Autoilua Kannaksella 2019

Käytiin viime vuoden heinäkuun loppupuolella Laaksosen Markun kanssa Kannaksella.

Matkareitti oli sellainen, että Niiralasta rajan yli, ensimmäinen yö Sortavalassa, seuraavana päivänä Petroskoihin, sitten Rautuun yöksi ja Metsäpirttikuviot seuraavana päivänä.

Matka alkoi tahmeasti. Rajalla satoi vettä oikein tosissaan ja auto ilmoitti, että tarvitsee huoltoa.

Kun vihdoin päästiin Venäjän tulliin, niin olin tyhmyyttäni täyttänyt tulliselvitysasiakirjan kahdelle arkille, jotka tullivirkailija tietysti repi silmieni edessä, heitti roskiin ja antoi minulle venäjänkielisen paperin ivallinen hymy naamallaan. Onneksi tullin odotushuoneessa oli suomalais-venäläinen pariskunta, joka auttoi asiakirjan täyttämi-

Kantaisä-Laurin kotipaikan portti

Hotelli Severskaja, Petroskoi

sessä. Sitten tulliin ja vielä parin täydennyksen jälkeen asiakirja kelpasi pitkin hampain, päästiin jatkamaan Sortavalaan.

Sortavalassa ei tapahtunut mitään ihmeellistä. Auto toimi hyvin, oli vain huollon aika. Seuraavana päivänä ajettiin Petroskoihin, oli hieno ilma ja voi että mitkä maisemat. Tie oli hyväkuntoinen ja ympäristöalueet siistit. Paljon työryhmiä oli eri kohteissa leikkaamassa nurmikoita tien varsilta. Petroskoissa majoituimme Severskaja-hotelliin ja tutustuimme kaupunkiin.

Otto Wille Kuusisen patsas Petroskoissa

Seuraavana päivänä lähdimme takaisin kohti Sortavalaa ja Rautua. Lähtiessämme Petroskoista auton polttoainemittari näytti lähes 300 kilometriä ajomatkaa jäljellä, joten en tankannut Petroskoissa. Muistelin, että onhan siellä matkalla huoltoasemia. Eipä ollut huoltoasemia, auton mittari näytti nollaa, joten kaksi miestä mietti, mitä jos polttoaine loppuu ennen kuin saadaan tankattua. Riitti kuin riitti-

Huvivene aallonmurtajalla

kin seuraavalle huoltoasemalle, mutta olivathan pitkiä nuo viimeiset kymmenet kilometrit. Ajoimme sitten Käkisalmen kautta Rautuun. Käkisalmessa oli liikenne ihan jumissa, mutta onneksi Putin lähetti meille ajankuluksi kolme Suhoi-hävittäjää tekemään temppuja ja meteliä Käkisalmen taivaalle.

Metsäpirtissä kävimme Viisjoella Lauri Ahtiaisen asuinpaikalla, jonka nykyinen isäntä, Aleksi, pyysi meitä odottamaan vierastaan Yrjöä, joka kertomansa mukaan oli syntynyt siinä paikassa vuonna 1956. Yrjö tulikin ja toi meille smetanaa tuliaisiksi ja sen verran kuin ym-märsimme, kertoi syntyneensä ja asuneensa siinä paikassa. Nyt hän asuu muutaman kilometrin päässä ja kasvattaa lehmiä. Kertoi että hänellä on valokuvia tuolta ajalta ja lupasi lähettää, mutta ei ole vielä tullut.

Kävimme Saaroisissa ja Laatokan rannassa, myöskin aallonmurtajan pohjoispuolella olevan niemen kärjessä ensimmäistä kertaa. Retkeilijöitä oli paljon. Aallonmurtajalle pitää nyt ajaa pohjoispuolitse ohi rakennusalueen, joka on aidattu korkealla betoniaidalla.

Ja sitten Viipurin kautta koti-Suomeen.

Teksti: Matti Ahtiainen, Vehmaa
Kuvat: Markku Laaksonen

Metsäpirtti-kirjallisuutta Mynämäen Tsainoissa

Ilmi Pesosen matkassa oli kolmekin Metsäpirtistä kertovaa kirjaa. Saaroisten kyläkirjan välistä löytyy myös kartta.

Mynämäen kirjastossa järjestettiin tammikuussa ensimmäisen kerran karjalainen teepaikka, Tsainoi. Tilaisuus täytti tuvan ja yllätti järjestäjät. Ohjelmassa oli peräti seitsemän eri kirjan esittelyä, yhtenä niistä myös Metsäpirtin Ahtiaisten sukukirja.

Mukana oli jo ilmestyneitä ja vielä tulossa olevia kirjoja, Metsäpirtin lisäksi Kuolemajärveltä ja Koivistolta.

Tilaisuuden avannut Aila Martelius-Mäkelä kertoi Tsainoin syntyneen halusta pitää karjalaista identiteettiä yllä. Tarkoitus on jatkaa tilaisuuksia kirjastossa. Kahvia ei tarjota jatkossakaan, sajua senkin edestä ja paljon vapaamuotoista haastelua karjalaisista teemoista.

Metsäpirttiin liittyviä kirjoja ilmestyi muutama vuosi sitten monta lyhyessä ajassa. Yksi niistä on Ilmi Pesosen esittelemä Suvannon seutu 1917-1921. Kirja käsittelee viiden pitäjän tapahtumia levottomana aikana. Pitäjät ovat Viipurin läänin Pyhäjärvi, Vuoksela, Sakkola, Rautu ja Metsäpirtti.

Työ lähti liikkeelle Suvannon seudun sukututkijoiden parista, kun Sotasurmat-tietokannan tiedot vuosina 1917 ja

1918 kuolleista eivät tuntuneet osuvan kohdalleen. Tietoja alettiin käydä järjestelmällisesti läpi, ja ne saivat lisäkseen elämää ja ihmiskohtaloita.

Sota kohteli erityisen pahasti Rautua, missä tapahtumat etenivät jopa verisemmin kuin Tampereella, totesi Ilmi Pesonen.

Taistelut keskittyivät Raudun aseman seudulle ja sen jälkeen Kuolemanlaaksoksi nimettyyn notkoon, jossa pakenevien punaisten tie katkesi. Uhreja aseman seudulla ja Kuolemanlaaksossa lasketaan olleen pari tuhatta, ehkä enemmänkin. Tarkkaa tietoa ei Pesosen mukaan ole kenelläkään.

Suvannon seudun pitäjissä uhreja oli noin 250, heistä punaisia noin 150.

- Elämä oli aika kaoottista. Näillä seuduilla suojelukuntalaiset olivat niskan päällä. Metsäpirtissä pahin tapahtuma oli huhtikuussa, ja siitä suojeluskuntalaiset ovat itse puhuneet, Ilmi Pesonen kertoi.

Metsäpirtissä oli paljon nuoria miehiä, jotka eivät halunneet värväytyä armeijaan, vaan lähtivät vanhoja polkuja pitkin Inkerin puolelle. Heitä kuitenkin mentiin rajan yli hakemaan. Kaikkiaan 21 miestä saatiin kiinni ja kuulusteltiin ja heistä 18 lopulta ammuttiin.

Ilmi Pesonen kertoi, että pietarilaiset historiantutkijat ovat olleet kiinnostuneita Raudun asemanseudun tapahtumista. Viime vuonna sinne pystytettiin infotaulu suomeksi ja venäjäksi. Vanhan Leningradin tien lähellä olevaa joukkohauta-aluetta on raivattu ja myös sinne on tulossa paikasta kertovia tauluja keväällä. Paikasta tehdään muistoalue, jolla voi käydä, ja pietarilaiset ovat toivoneet, että sitä voitaisiin yhdessä hoitaa.

Esiteltävinä olivat myös Saaroisten kyläkirja Elämää Laatokan äärellä sekä sukukirja Ahtiaiset Metsäpirtistä maailmalle, josta kertoi Raija Herrala-Nurmi. Ja mainittiin vielä yksi Metsäpirttiin liittyvä teos – Eeva Litmasen Surun suitsima suku.

Yli 600 sivua muistoja Metsäpirtistä

Kirvesmäki Kerho teki viime syksynä todeksi pitkäaikaisen hankkeen. Lokakuussa il-

Kirjan kannessa virtaa Vaskelankoski

mestyi yksissä kansissa laaja muistelmakokoelma Metsäpirtti meille rakas.

Nelisenkymmentä vuotta sitten kerätty aineisto on nykypolvelle kuin suuri ikkuna menneeseen, sillä kertojat ovat itse eläneet tapahtumissa mukana. Heistä monikaan ei enää ole kertomassa. Uudelleen julkaisemalla ikkuna on pesty ja kaikki kerrottu tuotu taas uusienkin sukupolvien ulottuville.

Kirvesmäki-kerhon puheenjohtaja Martti Ukkonen kertoi teoksesta ja sen uuteen kuosiin saattamisesta Tsainoin yleisölle.

Vanhastaan tekstit olivat usean paksun monisteen muodossa. Kirjan teko oli pitkään esillä ja rahaa sitä varten kerättiin kymmenisen vuotta mm. talkoin ja arpajaisia järjestämällä.

- Tuli sorja, erottuu kirjahyllystäkkii iha hyvästi, Ukkonen mainosti painavaa teosta, jonka värikkäässä kannessa Vaskelan koski kohisee ja selkämyksessä ovat Karjalan värit punainen ja musta.

Muisteluiden ja valokuvien uudelleen toimittamisestakin oli toiveita, mutta siihen eivät kerätyt rahat olisi riittäneet, Ukkonen kertoi.

Alkuperäinen monistesarja ilmestyi vuosina 1985-1988. Uuden painoksen esipuheessa kerrotaan, miten monisteet levisivät kiinnostuneiden parissa yhä uusina kopioina niin

Kirvesmäki-kerhon puheenjohtaja Martti Ukkonen kertoi, miten Metsäpirtti meille rakas -monisteet laitettiin sorjiin kansiin.

että vähitellen laatu heikkeni eikä kuvistakaan enää saanut selvää.

Kokoelmassa on kymmenien vanhojen metsäpirttiläisten muistelmia ja valokuvia, vanhimmat pitkälti yli sadan vuoden takaa. Ja runoja, jopa ruokaohjeita. Uutena aineistona kirjan loppuun on lisätty myös muutamia sivuja kotiseutumatkoista.

Muistelijoiden joukossa on myös Ahtiaisten sukuun kuuluvia kertomassa metsäpirttiläisten yhteisestä menneisyydestä.

Uusintapainoksessa on 624 sivua ja sen hinta on 60 euroa.

Raija Herrala-Nurmi

Jäsenlehti kaipaa kirjoittajia!

Sukuseuran jäsenlehti ilmestyy vuosittain. Lehteen kaivataan edelleen monipuolisia kirjoituksia. Aiheet voivat olla mitä tahansa kiinnostusta herättäviä. Voit esimerkiksi kertoa erityisestä harrastuksestasi, muistella menneiden aikojen tarinoita tai kertoa vierailusta mielenkiintoisessa kohteessa. Onko sinulla vain ajatus aiheesta, mutta kirjoittaminen ei tahdo onnistua? Ota silti yhteyttä lehden päätoimittajaan Katariinaan, kyllä teksti yhdessä saadaan syntymään.

Lehden vastaava päätoimittaja:
Katariina Ahtiainen, Pylsynkatu 10, 33500 Tampere
katariina.ahtiainen@kolumbus.fi

Matkakertomus toukokuulta 2019

Olin 23.5. - 26.5.2019 Turun seudun Metsäpirttikerhon ja Kirvesmäki Kerho ry:n matkalla. Bussi oli Vesilahden liikenteen ja kuskeina Juha Lehtimäki sekä Markku Nuora.

Kyytiin kiipesin kätevästi asuinpaikkakunnaltani Turusta. Muutaman pysähdyksen taktiikalla siirryttiin itärajalle Vaalimaalle ja rajan yli Viipuriin. Hotelli Viipurin ulko-ovella kuului sisältä kova meteli ja karjunta. Luultiin , että tappelu on menossa, mutta baarissa seurattiinkin Bratislavan jääkiekon MM-kisojen Venäjä-USA-ottelua. Venäjä oli tehnyt maalin.

Meillä oli päivällinen Espilässä, kaunis rakennus sekä ulkoa että sisältä. Sitten oli aikaa kirjoittaa kortit ja kiidättää ne pääpostin laatikkoon ennen kuin alkoi Suomi-Ruotsi-peli. Se ei kiinnostanut paikallisia, mutta hotellissa oli kyllä muitakin suomalaisia kuin meidän porukka.

Aamulla tihkusateessa lähdettiin ajelemaan kohti Summaa. Poikettiin Kalvolan miesten korsulla, tai korsun jäänteillä. 21. joulukuuta 1939 Talvisodassa tuhoutui tämä korsu

Taipaleen kenttähautausmaa

ja 19 miestä JR15 5. komppaniasta menehtyi. Paikalla on risti, muistokivi ja tekstiosuus.

Tästä jatkettiin komentokorsun raunioiden kautta Summan kenttähautausmaalle. Sinne on haudattu 204 tunnistamatonta Talvisodassa kaatunutta sotilasta.

Venäläisen sotilasharjoitusalueen kautta ajelimme Perkjärvelle. Keskustassa on useita kauppoja sekä tori. Muistan lukeneeni lapsena jostain kirjasta kuinka kiukkuinen pikkutyttö kiipesi kivelle ja huusi: ”*Perkjärveltä saatavana junalautoja!*” Johan helpotti.

Me tehtiin pieniä ostoksia

kylällä.

Seuraavaksi suuntasimme Rautuun, bussin ikkunasta tarkasteltiin rakenteilla olevaa formularataa. Rata valmistui syyskuussa, keväällä 2020 alkaa kilpa-ajot. Suomea edustaa ainakin Emma Kimiläinen (korona on muuttanut näitäkin suunnitelmia).

Igora-hotelli vietti hiljaiseloa, vessat olivat kuitenkin auki.

Raudun keskustan läpi Metsäpirttiin, käynti muistolehdossa kukkia laskemassa ja suvivirsi laulamassa. Sadekin oli lakannut, jatkoimme Paukunmäelle pitämään lounastaukoa. Bussin uumenista kaivettiin grilli, makkarat, leivät, leikkeleet ja kuumaa kahviakin syntyi tuota pikaa. Ilmeisesti on matkanjärjestäjien taholta tämä käytäntö hyväksi havaittu.

Paukunmäen maaginen kyläkauppa sai runsaasti ruplia taas kerran.

Tauon jälkeen ihastelemaan Vaskelan kosken kuohuja ja sitten Suenhäntään Talvisota-museoon.

Saimme uutukaisesta hotellista oppaan, joka tosin puhui vain venäjää, mutta hyvin pärjättiin.

Talvisotamuseosssa Pravda ja muuta sotapropagandaa

Tämä museo on hyvin tehty ja ehdottomasti tutustumisen arvoinen. Esillä on sekä venäläistä että suomalaista sotatavaraa, valokuvia ym. Tekstit ovat myös suomeksi. Ulkona Suvannon rannassa on malliksi tehty juoksuhautaa ja korsuihin sisustettu joukkojen majoitustilat.

Museon perusti Felix V. Karmazinov, joka oli Leningradin/Pietarin vesilaitoksen johtajana 80-

Museon juoksuhautaa

Museon kenttäkeittiö

luvulta alkaen. Suomalaisten kanssa yhteistyössä hän toteutti vedenpuhdistamon, minkä vaikutus Suomenlahden itäosaan on suuri. Museolla hän halusi kunnioittaa sotilaita, jotka tekivät vain tehtävänsä ja muistuttaa sodan kauheuksista, jottei sama enää toistuisi.

Nämä tiedot ovat peräisin Helsingin Sanomien julkaisemasta muistokirjoituksesta. Hän kuoli 13.6.2019.

Aika oli siirtyä Kiviniemeen majoittumaan Losevskajaan. Saatiin hyvät huoneet juuri remontoidusta talosta. Ilta oli sen verran viileä, ettei uimaan meno houkutellut.

Lauantaina suunnattiin Sakkolan kirkonkylää kohti ja siellä vaihdettiin linja-auto kahteen valkoiseen pikkubussiin, jotka oli meille hommannut monitoimimies Igor. Hän on oikein joviaalin tuntuinen englantia puhuva tyyppi, varmaan monenlaista bisnestä suomalaisten turistien kanssa pystyy tekemään.

Ensimmäinen pysähdyspaikka oli Taipaleen kenttähautausmaa, mihin on haudattu 126 tunnistamatonta Talvisodan vainajaa. Laulettiin virsi 577 ja vahvistettiin kivimuuria

kukin omalla mukaan otetulla kivellä.

Mersumiehemme kuuntelivat ja katselivat hiljaisina, mitähän he miettivät.

Tien toisella puolella pienen matkan päässä metsässä on ns. Haaviston korsun jäännökset. Korsuun tuli 1.3.1940 tykistön kranaattiosumia, jotka tuhosivat korsun ja tappoivat 13 miestä.

Sanotaan, että tämä tapahtuma antoi Yrjö Jylhälle aiheen runoon ”*Viimeinen virsi*”. Siinä paikalla kuultuna runo sai todella toisen merkityksen kuin kotisohvalla luettuna. Koko Jylhän ”*Kiirastuli*”-runokokoelma kertoo Taipaleen taisteluista Talvisodassa.

Taipaleen ristille mentiin seuraavaksi ja tarkasteltiin lähistöllä olevia tukikohtien raunioita. Jäi vähän epäselväksi tukikohtien numerointi, mutta kartoista ja kirjoista ne sitten selvisivät.

Matkan jatkuessa ylitettiin Mustaoja ja jossain lähistöllä on myös Alcazarin tukikohta ollut, siitä ei kai ole mitään jäljellä enää.

Nyt osa meidän porukasta lähti kävellen Kirvesmäen kivijalkoja katselemaan, osa meni Igorin pyynnöstä hänen perheensä datshalle. Siellä hän esitteli melkoista sotatavarakokoelmaansa, kertoi löytäneensä kaiken näiltä taistelupaikoilta. Oli suomalaisten ja venäläisten aseita, kypäriä ym., oli jopa yksi Taipaleen risti-kunniamerkki. Pari mielenkiintoista venäläistä karttaa oli myös.

Taipaleen risti

Materiaalia löytyy varmaan vielä kauan. Datsha oli kaunis ja piha hyvin hoidettu.

Tutustuimme vielä Myöhästen kotipaikkojen kivijalkoihin. Käki kukkui ja tuomet tuoksuivat kun rämmimme viidakossa, kaikkea etsittyä ei

villi luonto enää paljastanut.

Taipaleen lossiranta oli viimeinen kohde idässä, Laatokka näkyi aavana ja kauniina kuten aina.

Paluumatkalla Keljassa odotteli linja-automme grilli taasen kuumana. Kekkilän kartanon rantaa eikä lähistöllä sijainnutta Riikosen talon paikkaa pusikoiden seasta valitettavasti näkynyt.

Vanhempani ostivat Riikosen talon asemasodan aikana, joten sotien jälkeen he olivat sakkolalaisia ja sijoituspaikaksi tuli Punkalaidun. Isän veljet ja vanhemmat menivät metsäpirttiläisinä Kauhajoelle.

Illan jo hämärtyessä tarkastettiin vastamaalattu Sakkolan kirkkomaan aita, olihan se vitivalkoinen. Vapaussodan muistomerkistä juuri ja juuri saa Santeri-äijän säkeistä selvää.

Bussiin kiivetessä tiedotettiin, että Suomi voitti Venäjän (jääkiekossa) 1-0. Olisinpa nyt ollut siellä Viipuri-hotellin baarissa…

Tämän reissun nähtävyydet olivat aika murheellisia, sotatyöt ovat ikäviä. Isäni oli Metsäpirtin osaston 9. kompaniassa taistelulähettinä koko sodan ajan. Ei kotona puhellut niistä töistä.

Ilta päättyi yhteislaulutapahtumaan Losevskaja-hotellissa, arpajaisissa onnetar suosi minua peräti kahdella kirjapalkinnolla.

Sunnuntaina ajeltiin koti-Suomeen Viipurin kautta, illalla ehti vielä finaalipeliä katsomaan.

Liisahelena Ståhle

Jokinäkymä Taipaleenjoelta

Sukuseuran toimintakertomus 2018-2019

Vuosikokous

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuran vuosikokous pidettiin yksipäiväisenä Eurassa Kauttuan Klubilla lauantaina 8.9.2018. Läsnä oli 40 henkilöä, joista 28 oli sukuseuran jäseniä. Tilaisuus aloitettiin Ruukin maalaisbuffetilla ja seurustelulla, jonka jälkeen siirryttiin viralliseen vuosikokoukseen. Vuosikokous aloitettiin Karjalaisten laululla seuran puheenjohtajan Jouni Ahtiaisen johdolla. Kokouksessa käytiin läpi sääntömääräiset asiat. Hyväksyttiin toimintakertomus ja tilinpäätös. Vastuuvapaus myönnettiin hallitukselle. Toimintasuunnitelma hyväksyttiin keskustelun ja pienten lisäysten jälkeen. Toimintasuunnitelman mukaan seuramme osallistuu 30.6.2019 Metsäpirttijuhlan järjestelyyn yhdessä Turun seudun Metsäpirttikerhon, Peltosten sukuseuran ja Saaroisten kyläyhdistyksen kanssa. Tulo- ja menoarvio hyväksyttiin. Hallituksen esitys uudeksi jäsenmaksuksi (15 euroa) hyväksyttiin.

Hallituksen erovuoroisia jäseniä olivat Jouni Ahtiainen, Tarmo Ahtiainen ja Matti Ahtiainen Vehmaalta. He eivät halunneet jatkaa toista kolmivuotiskautta. Uusiksi hallituksen jäseniksi valittiin Niina Elo, Markku Niemi, Raija Herrala-Nurmi ja Harri Siltanen kolmivuotiskaudeksi. Hallituksen jäsenten keskuudesta valittiin seuran puheenjohtajaksi Harri Laine. Toiminnantarkastajiksi valittiin Jaakko Ahtiainen ja Tarmo Ahtiainen. Heille varahenkilöiksi valittiin Matti Ahtiainen Nokialta ja Markku Saarinen.

Sukututkimusseuran myöntämä ansiomerkki jaettiin Harri Laineelle ansiokkaasta toiminnasta sukututkimuksessa.

Toimintaa

Hallitus on pitänyt järjestäytymiskokouksen lisäksi yhden kokouksen. Lisäksi on pidetty yhteyttä sähköpostitse. Järjestäytymiskokouksessa hallitus valitsi seuran varapuheenjohtajaksi Raija Herrala-Nurmen, rahastonhoitajaksi Harri Siltasen ja sihteeriksi Katariina Ahtiaisen. Jäsenlehti ilmestyi toukokuun alussa. Raija Herrala-Nurmi on toiminut Metsäpirttijuhlan järjestelytoimikunnan puheenjohtajana. Toimikunta on kokoontunut juhlan valmisteluun liittyen

marraskuusta 2018 lähtien n. 10 kertaa. Kokoontumisissa on ollut läsnä 6-12 henkilöä eri yhdistyksistä.

Sukuseuran jäseniä osallistui Karjalanmatkoille muiden yhteisöjen matkoilla.

Harri Laine toimii Karjalaisten sukuyhteisöjen liiton hallituksessa.

Seuran nettisivuilla on julkaistu ajankohtaisia tiedotteita. Nettisivuilta löytyy myös esim. sukuseuramme ja sukunimen historiaa, jäseneksi liittymisohjeet, luottamushenkilöiden yhteystiedot, uusimmat uutiset sekä myyntituotteet. Eri vuosien jäsenlehdet ovat luettavissa netissä. Sukuseurallamme on myös facebook-sivut. Tähän sukuseuran facebook-ryhmään liittymiseen tarvitaan sähköpostiosoite. Tiedottamiseen käytetään myös facebook-sivuja.

Jäsenistö

Seuran jäsenmäärä on pysytellyt 200 henkilön paikkeilla. Uusia jäseniä on kuluvana toimintakautena liittynyt kuusi henkilöä, eronnut neljä henkilöä. Poisnukkuneita on tiedossa seitsemän henkilöä.

Sukuseuran hallitus

Toimintasuunnitelma 2019-2020

Toimintasuunnitelma on tehty vuosikokousten 2019-2020 väliselle ajalle.

Tiedotus

Sukuseuran tiedotus hoidetaan ensisijaisesti postitse ja/tai sähköpostitse lähetettävien jäsentiedotteiden avulla noin kaksi kertaa vuodessa tai tarpeen tullen. Lisäksi ajankohtaiseen tiedotukseen käytetään seuran nettisivuja (www.sukuni.fi/ahtiainen) sekä Facebook-sivua (www.facebook.com).

Seuran Facebook-sivuilla on mahdollista käydä ajankohtaista keskustelua karjalaisten aiheiden parissa. Facebook-ryhmään voivat liittyä kaikki halukkaat riippumatta onko sukuseuran jäsen vai ei.

Seuran jäsenlehdessä julkaistaan kirjoituksia sukuun liittyvistä tapahtumista, henkilöistä, paikoista, tarinoista, esineistä. Julkaistavaksi kai-

vataan esimerkiksi muistelmia, henkilöhistorioita ja kuvaksia suvussa säilyneistä 'aarteista'. Jos mielessäsi on jotain, vaikkapa vain aihe-ehdotus, ota yhteyttä lehden vastaavaan päätoimittajaan. Jäsenlehti ilmestyy jälleen keväällä 2020.

Karjalan Liitto ja Karjalaiset juhlat

Sukuseura jatkaa edelleen Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liiton jäsenyhdistyksenä ja osallistuu Liiton toimintaan. Tavoitteena on osallistua Karjalaisiin juhliin Helsingissä kesäkuussa.

Sukututkimus

Sukututkimusta ja sen tulosten esittämistä on tarkoitus edistää. Kohteena olisivat erityisesti

- äitilinjat
- yhteydet Inkerinmaalle
- yhteydet muihin sukuihin sukukirjaa laajemmin
- tapahtumat, joissa suvun jäsenet ovat olleet osallisina
- esipolvet

Toimintapäivä

Sukuseuran yhteinen retki- ja toimintapäivä pyritään järjestämään kevätkesällä 2020.

Tarkemman retkikohteen ja sopivan ajankohdan määrittelee hallitus talven aikana.

Kiinnostus seuran järjestämään Metsäpirtin matkaan selvitetään.

Tuotteita

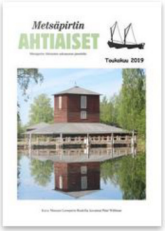
Kartoitetaan onko kysyntää t-paidoille tai joillekin muille sukutuotteille.

Vallitsevan pandemiatilanteen vuoksi toimintasuunnitelmassa olevat tapahtumat on jouduttu kesän osalta valitettavasti perumaan.

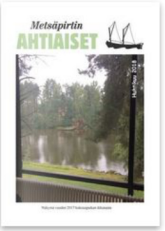
Yhdistyksen tuloslaskelma

31.5.2019

TOIMINTA	
Tuotot	
Kirjanmyyntitulo alv 10%	0,00 €
Kirjanmyyntitulo alv 0%	432,70 €
Kokousten / jäsentilaisuuksien tulot	1 000,00 €
Muut tuotot	20,00 €
Tuotot yhteensä	**1 452,70 €**
Kulut	
Jäsentilaisuuksien kulut	1 925,00 €
Tarvikkeet ja postikulut	374,62 €
Pankin palvelumaksut	91,00 €
Hallituksen kokouskulut	277,50 €
Muut kulut	196,88 €
Kulut yhteensä	**2 865,00 €**
Toiminta yhteensä	**-1 412,30 €**
VARAINHANKINTA	
Jäsenmaksutulot	3 250,00 €
Jäsenmaksumenot	-1 080,00 €
Varainhankinta yhteensä	**2 170,00 €**
RAHOITUSTUOTOT JA -KULUT	
Korkotuotot	0,00 €
Maksetut verot / ennakot	0,00 €
Veropalautus	0,00 €
Rahoitustuotot ja -kulut yhteensä	**0,00 €**
YLEISAVUSTUKSET	
Lahjoitukset	500,00 €
Yleisavustukset yhteensä	**500,00 €**
Tilikauden tulos	**1 257,70 €**

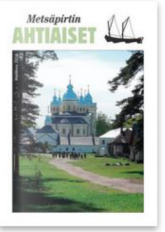
Ahtiaiset 2019
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 1 year ago

Ahtiaiset 2018
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 2 years ago

Ahtiaiset 2017
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 3 years ago

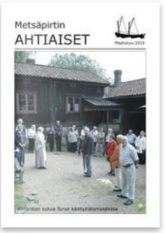
Ahtiaiset 2016
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 4 years ago

Ahtiaiset 2012
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 8 years ago

Ahtiaiset 2011
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 9 years ago

Ahtiaiset 2010
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 10 years ago

Ahtiaiset 2009
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 11 years ago

Ahtiaiset 2008
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 12 years ago

Ahtiaiset 2007
by Metsäpirtin Ahtiaiset
Published 13 years ago

Sukuseuran vanhoja jäsenlehtiä alkaen vuodesta 2007 löytyy näköislehtinä osoitteesta **issuu.com/metsapirtinahtiaiset** Tämäkin lehti on luettavissa samaisesta paikasta pian painetun lehden ilmestymisen jälkeen. Mukavia lukuhetkiä.

Kiitos, että pidät osoitetietosi ajantasalla!

Sukuseuran viestinnän kannalta on tärkeää, että jokaisesta jäsenestä on ajantasaiset yhteystiedot sukuseuran jäsenrekisterissä. Muista siis ilmoittaa osoitteenmuutokset niin katuosoitteiden kuin myös sähköpostiosoitteiden osalta, myös puhelinnumerot on hyvä pitää ajan tasalla. Sukuseuran jäsenrekisterin rekisteriotteen voit käydä lukemassa seuran nettisivuilta www.sukuni.fi/ahtiainen

Jäsenrekisteriin liittyvät muutokset voi lähettää sihteerille:
Katariina Ahtiainen, Pylsynkatu 10, 33500 Tampere
katariina.ahtiainen@kolumbus.fi

Hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja
Harri Laine
Viskaalintie 44a
00690 Helsinki
puh. 040 562 7050
harri.laine@elisanet.fi

Varapuheenjohtaja
Raija Herrala-Nurmi
Kalevantie 11 B 29
23500 Uusikaupunki
puh. 040 737 4678
rihe@netti.fi

Sihteeri / Jäsenrekisteri
Katariina Ahtiainen
Pylsynkatu 10
33500 Tampere
puh. 040 542 0342
katariina.ahtiainen@kolumbus.fi

Rahastonhoitaja
Harri Siltanen
Veräyksenpolku 13
61800 Kauhajoki
puh. 040 503 5132
harrisiltanen@gmail.com

Jäsen
Johanna Ahtiainen
Päiväniementie 56
37800 Toijala
puh. 050 590 6454
johannaahtiainen@yahoo.com

Jäsen
Eija Herrala
Toivolantie 25
28400 Ulvila
puh. 050 366 2058
eija.herrala@saunalahti.fi

Jäsen
Markku Niemi
Häkilätie 10
01260 Vantaa
puh. 0400 457 995
markku.niemi@kiinteistopalvelukiho.fi

Jäsen
Niina Elo
Tanskalantie 86
21570 Sauvo
puh. 040 584 0013

Metsäpirtin Ahtiaiset -jäsenlehti

Päätoimittaja: Katariina Ahtiainen, Tampere
Taitto: Jouni Ahtiainen, Littoinen
Paino ja postitus: X-Copy, Turku

Metsäpirtin aallonmurtajan kalastajat, kuva Markku Laaksonen.

Lämmintä kesää ja terveyttä toivottaa sukuseuran hallitus!